

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 5/2021
16.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Петковић, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Србије из Београда, ради утврђења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1439/20 од 03.07.2020. године, у седници од 16.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1439/20 од 03.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2427/17 од 20.01.2020. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се утврди да јој је радни однос заснован на одређено време код туженог прерастао у радни однос на неодређено време дана 03.05.2014. године. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужени обавезе да тужиљу врати на рад. Ставом трећим изреке тужба је одбачена у делу којим је тражено да тужени тужиљи обезбеди сва права из радног односа. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1439/20 од 03.07.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је код туженог засновала радни однос на одређено време почев од 03.01.2013. године на пословима Након тога је за исте послове закључила још два уговора о раду, закључно са 24.03.2015. године. Након тога, закључила је нови уговор о раду 06.08.2015. године са трајањем до 30.12.2015. године, након тога још два уговора о раду на одређено време и последњи уговор од 19.01.2017. године до 17.07.2017. године, у току чијег трајања је тужени донео решење о престанку радног односа од 30.06.2017. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужилце да се утврди да јој је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време и тужени обавезе да је врати на рад.

Према члану 37. ст. 1., 2. и 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 32/13), радни однос заснован на одређено време непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Под прекидом се не сматра прекид рада краћи од 30 дана, а радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је радни однос заснован.

У конкретном случају, ове одредбе примењују се на радни однос на одређено време који је тужилца засновала за послове ... по три уговора почев од 03.01.2013. године до 31.12.2013. године. За наведени период, нису испуњени услови за прерастање радног односа закљученог на одређено време у радни однос на неодређено време, јер за наведени период није протекао рок од 12 месеци у смислу наведене законске одредбе.

Одредбом члана 37. ст. 2., 3. и 6. сада важећег Закона о раду прочисано је да се радни однос на одређено време заснива на период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца, да се прекид краћи од 30 дана не сматра прекидом овог периода, а сматра се да је радни однос заснован на одређено време ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама тог закона, или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен.

У овом периоду, тужилца је закључила уговор на одређено време од 29.04.2014. године до 24.03.2015. године, након чега је имала прекид радног односа дужи од 30 дана, а затим је почев од 06.08.2015. године закључила још три уговора о раду на одређено време, а током четвртог уговора заснованог 19.01.2017. године престао јој је радни однос отказним решењем. С обзиром на наведено, правилан је закључак нижестепених судова да од 06.08.2015. године до 17.07.2017. године, није протекао рок од 24 месеца са прекидима краћим од 30 дана, па није наступио услов за прерастање радног односа у радни однос на неодређено време, у смислу наведених одредаба члана 37. важећег Закона о раду. Из изнетог произилази да тужени није у обавези да тужилцу врати на рад у смислу члана 191. Закона о раду.

Ревизијом тужиље неосновано се указује на погрешну примену материјалног права и наводи да су испуњени услови за прерастање у радни однос на неодређено време, јер овакав закључак не произилази из утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић